గోరంతదీపం

- అంజన కొడాలి

(గత సంచిక తరువాయి)

అందరూ ఎంత ఆవేశంలో ఊగిపోయినా, రవికి అంత దెబ్బ తగలటం చూసి షాక్ అయ్యారు. పొలాల గట్లమీదుగా మోసుకొచ్చేసరికి, రాజా ఇంకో నలుగురు అక్కడకు చేరుకున్నారు. గట్టిగా నడుము చుట్టూ కట్టి, తలమీద కూడా కట్టుకట్టి, బైకు మీద ఆస్పత్రివైపు పోనిచ్చాడు రాజా. కోటేసు వాళ్ళు కొంతమంది చంద్రశేఖర్రావు దగ్గరికి సైకిళ్ళేసుకుని వెళ్ళారు.

హాస్పిటల్‌కి వెళ్ళేసరికి రక్తం బాగాపోయింది రవికి. లోపలికి తీసుకువెళుతుంటే రాజా చెయ్యిపట్టుకున్నాడు రవి.

"రాజా ఎవరినీ నిగ్రహం కోల్పోవద్దని నేను చెప్పినట్లుగా చెప్పు. నాకేం కాలేదు. ఓ రెండు కుట్లు పడతాయి అంతే" ఇంకేదో చెప్పబోయాడు రవి.

"ఊరుకో రవి. మాట్లాడొద్దు. మేం చూసుకుంటాం" అన్నాడు రాజా.

రవిని లోపలికి తీసుకువెళ్ళారు. కాసేపటికి చంద్రశేఖర్రావు, సావిత్రి కారులో వచ్చారు. వెనకాలే పాలెంలో వాళ్ళు, ఊళ్ళోవాళ్ళు కూడా వచ్చేశారు.

"ఎలా ఉన్నాడు రవి? ఏమైంది?" కంగారుగా అడిగింది సావిత్రి.

"కంగారు పడొద్దమ్మా" అని జరిగిన విషయం చెప్పాడు రాజా.

ఓ అరగంట తర్వాత డాక్టర్ ప్రసాద్, కోటేసు బైటకొచ్చారు.

"రక్తం చాలానే పోయింది కానీ రక్తం ఎక్కించాల్సిన పరిస్థితి రాలేదు. రేపటిదాకా చూసి రక్తం ఎక్కిద్దాం. నుదిటిమీద నాలుగు కుట్లు, పొట్టమీద ఏడుకుట్లు పడ్డాయి. మన అదృష్టం ఏంటంటే కత్తిగాటు పొట్టకి లోపలికి వెళ్ళలేదు. వెళితే లోపలి భాగాలు దెబ్బతినేవి. ఓ పావుగంటలో గదిలోకి తీసుకొస్తారు. ఈ ఇద్దరు, ముగ్గురు తప్పితే ఎవ్వరూ లోపలికి వెళ్ళొద్దు" అన్నారు.

సావిత్రి, చంద్రశేఖర్రావు, రాజా లోపలికి వెళ్ళారు. రవి మెలుకువగానే ఉన్నాడు. సావిత్రిని చూడగానే "కంగారు పడొద్దు. ఏమీ కాలేదు" అన్నాడు.

సావిత్రికి కళ్ళమ్మట నీరు ఆగలేదు. "ఇలా ప్రాణం మీదకు తెచ్చుకోటానికా నువ్వు ఈ ప్రెసిడెంటు పని చేసేది" అంది.

"సావిత్రి ఊరుకో నువ్వు. రవికేమీ పర్లేదు అన్నారు కదా డాక్టరుగారు. ఒక్క నిమిషం మీరిద్దరు బైటకు వెళ్ళండి. నేను రవితో ఒంటరిగా మాట్లాడాలి. రాజా, నువ్వు సతీష్ వాళ్ళందరితో చెప్పు గొడవలేమీ వద్దని. నేను వచ్చి మాట్లాడతాను" గంభీరంగా అన్నారు చంద్రశేఖర్రావు.

వాళ్ళిద్దరూ బైటకు వెళ్ళాక కొడుకువైపు చూసి అన్నారాయన "రవి నాకు తెలిసినది నేను చెపుతాను ఔనో కాదో చెప్పు" అని తను విన్నదంతా చెప్పి "ఇదంతా నిజమేనా?" అన్నారాయన.

అవునన్నట్లు తలుపాడు రవి.

"రవి వీళ్ళ గొడవ ఊళ్ళో ఎక్కువైపోతుంది. ఇదివరకు నిన్ను కొట్టినా నువ్వు కేసు పెట్టనివ్వలేదు. ఇప్పుడు ఆడాళ్ళ మీద, అందులో చిన్నపిల్ల మీద చెయ్యివెయ్యటానికి వీళ్ళు ఎంతగా బరితెగించారు. కానీ ఈ విషయం వదిలెయ్యకూడదు. చిలికి చిలికి గాలివాన అవుతుంది. నేను ఇన్‌స్పెక్టర్‌గారితో మాట్లాడతాను. ఊళ్ళో కాపలాకు కాస్త ఓ రెండు రోజులు ఎవరినన్నా పంపని. నేను అందరితో మాట్లాడతాను. నువ్వు దేని గురించీ వర్రీ కాకు. రెస్టు తీసుకో"

"నాన్న జాగ్రత్త. బోసు, రామారావు మనుషులు, కోటేసు వాళ్ళ మీదకు వెళతారేమో?"

"నేను చూసుకుంటా అది ఆలోచించకు" అన్నారు చంద్రశేఖరరావు.

"నాన్నా ఇంకో విషయం. విషయం బైటకు పొక్కకుండా ఉండదేమో? కానీ వీలైనంత వరకు నా పేరు బైటకు రానివ్వద్దు. ఎందుకు ఏంటి అని ఇప్పుడు నన్నేమీ అడగకండి. కానీ ఈ విషయం అంజలికి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ తెలియటానికి వీల్లేదు. సీతారామయగారికి ఈ విషయం గట్టిగా చెప్పండి నాన్న ప్లీజ్" అన్నాడు కొంచెం ఇబ్బందిగా చూస్తూ.

కొడుకు వంక తదేకంగా చూశారు చంద్రశేఖరరావు. తన దెబ్బలకంటే అంజలికి ఈ విషయం తెలిస్తే ఎంత బాధపడుతుందోనని కంగారు పడుతున్నాడు. "సరే చెపుతాలే నువ్వు రెస్ట్ తీసుకో" అని బైటకు వెళ్ళారు.

బైట ఇన్‌స్పెక్టర్ ఎదురుచూస్తున్నాడు. పరిస్థితి వివరించి కాస్త పోలీస్ పెట్రోలింగ్ ఉంచమన్నారు ఊళ్ళో. ఊళ్ళో ఇద్దరు ముగ్గురు పెద్దమనుషుల మధ్యవర్తులతో మాట్లాడారు. రవి క్షేమంగా ఇంటికి వచ్చేదాకా ఎవరినీ సమయమనం కోల్పోకుండా జాగ్రత్తపడమని.

సీతారామయ్య వచ్చారు "ఎలా ఉంది రవికి?" అంటూ.

"ప్రమాదం ఏమీలేదు. కుట్లుపడ్డాయి. "

"నేను బోసు, రామారావు ఇంటికి వెళ్ళి గట్టిగా మాట్లాడాను. రామారావు కూడా పరిస్థితి ఇలా ఎదురు తిరుగుతుందని అనుకోలేదేమో సిగ్గు పడుతున్నట్లే కనిపించాడు" అన్నారు సీతారామయ్య.

"ఇంకో విషయం. ఈ సంగతి అంజలికి తెలియనివ్వద్దని రవి నాతో చెప్పాడు. అన్నపూర్ణకి కూడా చెప్పు. అంతా బాగుంటే రేపు ఇంటికి తీసుకురావచ్చేమో? అప్పుడు మాట్లడుకుందాం ఏం చేయాలో అన్నారు" చంద్రశేఖరరావు.

పైకి అందరూ ఊరుకున్నట్లు కనిపించినా, నివురుగప్పిన నిప్పులాగా లోపల కుతకుతలాడుతున్నారు. కులసంఘాల నాయకులు వచ్చి రెచ్చగొట్టటం మొదలుపెట్టారు. కానీ పాలెంలోని పెద్దలు మాత్రం కుర్రాళ్ళను కట్టడిచేశారు. రవి వచ్చి మాట్లాడేదాకా ఎవ్వరూ రెచ్చిపోయి తప్పుడు నిర్ణయాలు తీసుకోవద్దని.

రెండవరోజు రవిని ఇంటికి పంపించారు. వారం రోజుల్లో కుట్లు ఊడదీస్తామన్నారు. రవి రామారావుని పిలిపించి మాట్లాడాడు. చేసిన దానికి పోలీస్ కేస్ దాకా చేసుకుంటాడా లేకపోతే మొదటి తప్పుకింద ఊళ్ళో అందరూ కలిసి శిక్ష విధిస్తారు. దాన్ని ఒప్పుకుంటాడో నిర్ణయం రామారావుకి వదిలేశాడు. మధ్యవర్తులు కూడా రామారావుని బాగా మందలించారు.

పాలెంలో వాళ్ళను పిలిచి, శిక్ష కింద వెయ్యిరూపాయల జరిమానా, అవమానం జరిగిన లక్ష్మి బహిరంగ క్షమాపణ చెప్పించటం. ఇక గొడవ పెద్దది చేయకుండా వదిలేసి ఇక ముందు ఇలాంటివి జరిగితే పోలీసు కేసు పెట్టేట్లు ఒప్పందం చేశాడు. అందరూ ఒప్పుకున్నారు.

"కానీ ఈ ఏడుమాత్రం అతని పొలంలో మేమెవ్వరం పని చేయమయ్యా" అన్నాడు కోటేసు తీవ్రంగా.

"సరే అయితే రేపు అందరూ పంచాయితీ ఆఫీసు దగ్గర కలుద్దాం. మరీ ఎక్కువమందిని పోగేసుకుని రావద్దు. ఇంకో విషయం ఈ విషయం ఇంతటితో మర్చిపోదాం. మీ కులపెద్దలు, కుల సంఘాలవాళ్ళు గొడవచేయమని మీకు చెప్పుతున్నట్లు విన్నా. సమస్యలు మనమే పరిష్కరించుకోవాలి. అందుకే పంచాయితీ ఉంది. మీకు పంచాయితీ నిర్ణయం నచ్చకపోతే అది వేరే విషయం. కానీ కేవలం గొడవ పెద్దది చేసి హీరోలు అయిపోదామనుకుంటే అది తప్పు" అని నచ్చచెప్పాడు రవి.

అందరూ సమ్మతించారు.

"రవి పడుకున్నావా?" అంటూ లోపలకు వచ్చారు చంద్రశేఖర్రావు.

"లేదు నాన్నా రండి లోపలికి" అన్నాడు రవి చదువుతున్న పుస్తకం పక్కకు పెట్టి "నిన్నొక్క విషయం అడగాలి. హాస్పిటల్‌లో ఉన్నప్పుడు ఈ విషయం అంజలికి చెప్పొద్దన్నావు ఏంటి విషయం?"

రవి ఏమి మాట్లాడకపోయేసరికి మళ్ళీ తనే అన్నాడు. "నువ్వు అంజలిని ఇష్టపడుతున్నావని మా అందరికి తెలుసు. మరి ఈ విషయం తనకు చెప్పావా? ఆ అమ్మాయి అభిప్రాయం ఏంటి?"

"నేను అంజలితో ఏమీ చెప్పలేదు. సరైన సందర్భం రాలేదు" నెమ్మదిగా అన్నాడు రవి.

"సీతారామయ్య తెలియక ఒక తప్పు చేశాడు అని ఎమ్.ఎల్.ఏగారు పలకరించటానికి వచ్చినప్పుడు చెప్పేశాను. ఆయనకు, వాళ్ళ అమ్మాయిని చేసుకోనని ఇంకొకరిని ఇష్టపడుతున్నట్లు కూడా చెప్పాను" అన్నాడు రవి.

"సర్లే జరిగిన విషయం నీకు చెప్పాను. ఇక మీ ఇద్దరు మధ్య ఏముందో మీరే తేల్చుకోండి. మా అందరికి మాత్రం అంజలి బాగా నచ్చింది. నీకు సరైన పిల్ల" అన్నారు నవ్వుతూ చంద్రశేఖర్రావు.

"పడుకో రేపు కుట్లు ఊడదీయించుకోవటానికి వెళ్ళాలి కదా" అంటూ లేచారు.

ఇళ్ళు కట్టే పని అయిపోయింది, నీళ్ళు శుద్ధి చేసే ట్యాంక్ పని కూడా అయ్యింది. కనుమ పండుగరోజు రెండూ ప్రారంభోత్సవం చేయాలని నిశ్చయించారు. ఆఖరి నిమిషంలో ఏమీ తప్పు జరగకూడదని అన్నీ పర్యవేక్షిస్తున్నాడు రవి.

ఎల్లుండి భోగి. పల్లె అందాలు ఇంకా ఇనుమడించే సంక్రాంతి రోజులు పెద్ద ముగ్గులు, గొబ్బెమ్మలు, ఇంటికి వచ్చిన ధాన్యలక్ష్మి, పిండివంటలు ఒకటే హడావుడి.

రేపు అంజలి వస్తుంది పండక్కి. ఆ ఆలోచనే చాలా సంతోషంగా అనిపించింది రవికి. అయినా ఏదో అనుమానం నిజంగా వస్తుందా రాదా అని. పది రోజులయ్యింది తనతో మాట్లాడి. సీతారామయ్యగారికి ఫోన్ చేశాడు రవి. కాసేపు పిచ్చాపాటి మాట్లాడి నెమ్మదిగా అడిగాడు అంజలి వస్తుందా పండగకి అని.

"రాత్రి ఫోన్ చేసింది రవి, రావట్లేదని. ఏవో పరీక్షలున్నాయంట పండగ అయ్యాక. చదువుకోవాలి రాలేను అంది. ఇద్దరం ఎంత అడిగినా కుదరదంది"

మళ్ళీ నన్ను తప్పించుకుంటున్నదన్నమాట. లాభంలేదు. ఈసారి ఎలాగైనా తనతో మాట్లాడాలి అనుకున్నాడు రవి.

సతీష్ వాళ్ళకు పనులు అప్పగించాడు. తను ఊరు వెళుతున్నానని ఇంటికి వచ్చి బట్టలు సర్దుకుని, సావిత్రికి చెప్పాడు ఊరు వెళుతున్నాను రెండురోజుల్లో వస్తానని.

"నిన్న కుట్లు ఊడదీయించుకున్నావు. ఇంతలో ఈ ప్రయాణం ఏంటి?" కంగారు పడింది సావిత్రి.

"లేదమ్మా అర్జంటు పని ఉంది. నాన్నకు చెప్పు" అని బయలుదేరాడు.

చేతికి గోరింటాకు పెట్టుకుంటుంది అంజలి మొహందీ కోన్‌తో. హాస్టల్‌లో చాలామంది పండగకు ఇంటికి వెళ్ళారు. కొంతమంది నార్తిండియన్లు, అలా ఓ పది పదిహేను మంది మాత్రమే ఉన్నారు. ఎందుకని తను ఇంటికి వెళ్ళలేదు. సంక్రాంతి అంటే తనకు ఎంత సరదాగా ఉండేది? అమ్మ ఎంత బ్రతిమిలాడింది. ఎంత బాధగా అనిపించింది రాను అని చెప్పటానికి. కానీ వెళ్తే రవి కనిపిస్తాడు. తనను ఎదుర్కొనే ధైర్యం ఇంకా రాలేదు.

చెయ్యి వంక చూసుకుంది అంజలి. డిజైనులో ఐ లవ్ యు అనే గుర్తులు కలిసిపోయిన డిజైన్. అది పరీక్షగా చూస్తేగాని ఎవరో తెలియదు. ఎవరో పెట్టుకుంటే చూసింది తను. ఎవరి కోసం ఈ డిజైను పెట్టుకుందో, వాళ్ళకు చూపించలేదు.

రాధి పండగకు వాళ్ళ అత్తగారు, అమ్మగారింట్లో జరుపుకుంటుంది. కనీసం అక్కడికైనా రమ్మని బ్రతిమిలాడింది. కొత్త దంపతులు చక్కగా ఇంట్లో పండుగ జరుపుకుంటుంటే తనెందుకు మధ్యలో.

అలా ఆలోచిస్తూ ఎంతసేపు కూర్చుందో తెలియదు. తలుపు కొట్టిన శబ్దం అయ్యింది. తీస్తే హాస్టల్ వాచ్‌మెన్. 'మీకోసం ఎవరో వచ్చారమ్మా' అంటూ.

ఎవరొచ్చారు రఘుకానీ, వివేక్ కానీనా. గోరింటాకు ఆరిపోయింది. కడుక్కుందామా అనుకుని సర్లే ఎవరొచ్చారో చూద్దాం అని కింద వెయిటింగు రూముకు వచ్చింది. కుర్చీలో రవి కూర్చుని ఉన్నాడు. రవి. ఇక్కడ.. మనసుల్లో ఎగిరిపడే సంతోష తరంగాలను. మొహం దాచలేకపోయింది.

"మీరేంటి ఇక్కడ?" అడిగింది అంజలి.

"ఇక్కడ పని ఉండి వచ్చాను. సర్లే నిన్ను కూడా కలవచ్చు కదా అని."

ఒక్కసారి ఫోన్ చేసి రావచ్చుకదా అనుకుంటూ తనవైపు చూసుకుంది. హాస్టల్లోనే కదా ఉండేది అని జీన్సు, టీ షర్టు వేసుకుని జుట్టు ముడిపెట్టుకుని ఉంది.

"ఇదిగో ఈ ప్యాకెట్ నీకు" అంటూ ఓ ప్యాకెట్ ఇచ్చాడు.

"ఏంటివి?" కవరులోంచి తీయబోయింది అంజలి.

"తర్వాత చూడు ఇంటినుండి వచ్చింది" అని.

"నాతో కాసేపు బైటకు వస్తావా అంజలి? ప్లీజ్" అన్నాడు.

అంజలికి ఇలా ఒక్కసారిగా అనుకోకుండా రవిని చూసే సరికి ఏంటో కంగారుగా ఏం చెయ్యాలో తోచనట్లుగా ఉంది.

"సరే. ఈ కవరు రూంలో పెట్టివస్తాను" అని వెళ్ళబోయి "ఇంతకీ ఎక్కడికి వెళుతున్నాం. దాన్ని బట్టి బట్టలు మార్చుకొస్తాను" అంది.

అబ్బా ఏం మాట్లాడుతుంది మతిలేకుండా ఏం బట్టలు కట్టుకోవాలని రవిని అడుగుతుందేంటి తిట్టుకుంది అంజలి.

తనను చూడగానే సంతోషంతో వెలిగిపోయిన అంజలి మొహం, ఇప్పుడు తన కంగారు చాలా క్యూట్‌గా ఉంది రవికి.

"ఈ బట్టల్లో చాలా క్యూట్‌గా ఉన్నావు. మార్చుకోవక్కర్లేదు. ఎక్కడికి వెళదామో నీ ఇష్టం. మీ ఊరు కదా"

రవి అన్నదానికి చాలా సిగ్గుగా తడబాటుగా అనిపించింది అంజలికి. ఇప్పుడే "ఇప్పుడే వస్తా" అని రూంలోకి వెళ్ళి చేతులకున్న గోరింటాకు కడిగింది. బట్టలు మార్చుకోబోతూ అవునూ ఊరినుండి అమ్మ ఏం పంపింది అని కవరు తీసింది. దాంట్లో గిఫ్ట్ రాప్ చేసిన ఓ బాక్స్ ఉంది. సర్లే లేటు అవుతుందేమో తర్వాత చూద్దాం అని చీరకట్టుకుని కిందకు వచ్చింది.

"రాత్రికి ఎన్ని గంటలలోపు రావాలి హాస్టల్‌కి?" అడిగాడు రవి.

"రాత్రి పదికల్లా రావాలి. ఏం అప్పటిదాకా బయట ఉంటామా? ఎక్కడికి వెళదాం?" అంది.

"కాసేపు కూర్చుని మాట్లాడుకునే చోటుకు వెళ్దాం" అన్నాడు రవి తన బట్టలున్న బాగ్ చేతిలోకి తీసుకుని.

ఆటో ఎక్కి లుంబిని పార్కుకు పోనివ్వమంది అంజలి. దోవలో అంతా ఏం మాట్లాడలేదు అంజలి. తనను తాను సంభాళించుకుని, నిదానంగా ఉండటానికి ప్రయత్నించింది. రవి దగ్గర ఏమీ బైటపడకూడదు అని నిర్ణయించుకుంది. నడుచుకుంటూ వచ్చి ఓ బెంచీమీద కూర్చున్నారు.

"ఏంటిలా కిందకు చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నావు?" అడిగాడు రవి.

తలెత్తి "ఏం లేదు" అంటూ రవి మొహం పరీక్షగా చూసింది నుదుటి మీద ఏదో దెబ్బలాగా కనిపించింది ఇందాక హాస్టల్‌లో వెలుతురు సరిగ్గా లేక కనపడలేదు.

"ఏంటిది దెబ్బతగిలిందా?" వేలుతో చూపుతూ అడిగింది.

"ఓ ఇంకా కనపడుతుందా? ఏం లేదు చిన్నదెబ్బే"

పరీక్షగా చూసి "చిన్నదెబ్బ అంటారేంటి? కుట్లు కూడా పడ్డాయిలా ఉంది."

"అబ్బా డాక్టరు బుద్దిపోనించావు కాదు. ఎప్పుడో పదిరోజులయ్యింది. ఏంలేదన్నా కదా అయినా నేను ఏదో మాట్లాడాలని వస్తే."

"కుట్లు పడేంత పెద్ద దెబ్బ పదిరోజుల క్రింద తగిలితే నాకెందుకు చెప్పలేదు" అంటుండగానే గొంతు వణికింది అంజలికి, కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి.

నెమ్మదిగా అంజలి మొహం తనవైపుకు తిప్పుకున్నాడు రవి.

"నాకు ఎప్పుడో తగిలిన దెబ్బ గురించి తలుచుకుంటేనే, ఇప్పుడు నీ కళ్ళల్లో నీళ్ళు ఎందుకు తిరుగుతున్నాయో చెప్పగలవా అంజలి?" మృదువుగా అడిగాడు.

జవాబు చెప్పలేనట్లుగా చూసింది అంజలి. అంజలి చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"అస్సలు నాదే తప్పు. నేను నీ గురించి ఎలా ఫీల్ అవుతున్నానో ఎప్పుడూ నీకు చెప్పలేదు. లవ్ ఎట్ ఫస్ట్ సైట్ అని విని నవ్వుకునేవాడిని. అవన్నీ సినిమాల్లో చూపిస్తారు అనుకున్నా. కానీ నిజంగానే నిన్ను మొదటిసారి చూసినప్పుడు, నువ్వు పడబోతుంటే నేను పట్టుకున్నప్పుడు, నీ కళ్ళల్లోకి చూసినప్పుడు నాకు తెలియకుండానే నిన్ను ఇష్టపడ్డాను. మొదట్లో నన్ను నేనే తిట్టుకున్నా ఏంటీ infatuation అని. నిన్ను దూరంగా ఉంచాలనుకున్నా. నా వల్ల కాలేదు. ఎంత దూరంగా ఉందామంటే అంతగా మనస్సు లాగేసేది నీతో మాట్లాడాలని. వివేక్ నిన్ను ఇష్టపడుతున్నాడని తెలిసిన రోజు ఎంత జలసీగా ఫీల్ అయ్యానో. పగలంతా పనులతో బిజీగా ఉన్నా రాత్రి ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు అన్నీ నీ ఆలోచనలే. నీ మనస్సు తెలుసుకునే దాకా చాలా అసహనంగా ఉన్నట్లు అనిపించేది. ఏదో వంకతో నీకు ఫోన్ చేసేవాడిని. నీతో ప్రత్యేకమైన విషయాలు మాట్లాడకపోయినా నీ గొంతు వింటే చాలు అనిపించేది. నీతో పరిచయం పెరిగిన కొద్దీ నీ వ్యక్తిత్వం చాలా నచ్చేది. నిదానంగా, మృదువుగా పరిణితితో ఉండే నీ ప్రవర్తన చాలా నచ్చింది. ఇంకా నువ్వు చేసే అల్లరి ఇంకా నచ్చింది. నిన్ను విజయవాడ తీసుకెళ్ళినప్పుడు చెపుదామనుకున్నా. కానీ నీకు తెలుసుగా వీలవలేదు. తర్వాత కూడా ఎప్పుడూ ఏదో

అడ్డం. నువ్వు వెళ్ళేలోపల ఎలాగైనా చెపుదామనుకుంటే నాతో కనీసం చెప్పకుండా వెళ్ళిపోయావు. చాలా బాధ. కోపం వచ్చాయి నీమీద. కానీ నిదానంగా ఆలోచిస్తే అంతా నా తప్పులాగానే అనిపించింది. నా మనసు నీకు తెలియదు. మా మామయ్య మీద కోపంతో 'నేను అసలు పెళ్ళే చేసుకోను' అని అరిచాను. నువ్వది విన్నావు. ఎవరో నేను ఎమ్.ఎల్.ఏ కూతురును చేసుకోవచ్చేమో అంటే నమ్మావు. ఇదంతా నీకు ఎందుకు చెపుతున్నానంటే ఇంక మనిద్దరి మధ్య సందేహాలు వద్దు. నేను నిన్ను చాలా ఇష్టపడుతున్నాను."

ఏమీ మాట్లాడలేదు అంజలి, మౌనంగా వింటూ కూర్చుంది. రవి నోటివెంట ఎప్పట్నుండో ఎదురుచూసిన మాటలు. మనసు నిండిపోయింది. ఏం బదులివ్వాలో తెలియటంలేదు.

"నీకు నేనంటే ఇష్టమని నాకు తెలుసు. కానీ ఒక్కసారి నాతో చెప్పావా?" అన్నాడు రవి.

"ఎలా తెలుసు మీకు?" లో గొంతుకతో అడిగింది అంజలి.

"నన్ను చూడగానే వెలిగే నీ కళ్ళు చెప్పాయి. నేను నిన్ను ప్రేమించటంలేదో అన్న బెంగతో నాతో చెప్పకుండా పారిపోయిన నీ మనసు చెప్పింది."

"నేనేం పారిపోలేదు" అంది అంజలి.

"ఆహాఁ.. అలాగా సరే అయితే ఊళ్ళో ఉన్నప్పుడే నాతో ఫోన్‌లో అర్ధరాత్రి దాకా కబుర్లు చెప్పే నువ్వు నేను ఫోన్ చేసినా ఎందుకు ముక్తసరిగా మాట్లాడేదానివి. ఎందుకు ఒకసారి కూడా ఫోన్ చేయలేదు" అడిగాడు రవి.

"సరే అదికాదు. నాకళ్ళల్లోకి చూసి నిజాయితీగా ఓ విషయం చెపుతావా? ఈ నాలుగు నెలల్లో ఎన్నిసార్లు నాకు ఫోన్ చేద్దామని, ఫోన్ చేతిలో పట్టుకుని, ఫోన్ చేయకుండా పెట్టేశావు"

మొహం తిప్పుకుంది అంజలి. అమ్మో రవి కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఎలా చెప్పగలను? "

"మొహం తిప్పుకోవద్దు నా వంక చూసి చెప్పి" అని అంజలి మొహాన్ని తన వైపు తిప్పుకున్నాడు.

"కొన్ని వందలసార్లు" వినిపించకుండా అంది.

"మరి ఈ చేతిలో ఐ లవ్ యూ అని ఎవరికోసం రాశావు?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

ఉలిక్కిపడి గబుక్కున చెయ్యి వెనక్కి లాక్కోబోయింది.

"నేనెక్కడ రాశాను"

"మరి గోరింటాకులో ఈ డిజైన్ ఏంటి? అదీ వదిలేయ్. పండగకు వస్తానని న్యూ యియర్ రోజు నాకు చెప్పి చివరి నిమిషంలో ఎందుకు రానన్నావు? నన్ను చూసే ధైర్యంలేకే కదా?"

"ఏంటీ? లాయర్‌లాగా ఈ ప్రశ్నలు?"

"సరే నువ్వు నాకేం చెప్పనవసరంలేదు. నీ మనస్సు నాకు తెలుసు. పద ఆకలేస్తుంది. ప్రొద్దుటినుండీ ఏమీ తినలేదు" అన్నాడు లేచి.

"ఎప్పుడొచ్చారు హైదరాబాదు. ప్రొద్దునుండి ఎందుకేమీ తినలేదు."

"ఇవాళ ప్రొద్దున్నే వచ్చాను. నీతో మాట్లాడాల్సినవి రిహార్సల్ వేస్తూ తినలేదు" నవ్వాడు రవి.

ఇద్దరు ఓ రెస్టారెంటుకు వెళ్ళి కూర్చున్నారు.

"అంజలి పండుగకు నాతో పాటు ఊరు రా ప్లీజ్. అసలు నిన్ను తీసుకువెళ్ళటానికే వచ్చాను. ఇవాళ రాత్రికి బయలుదేరొచ్చు మనం" అన్నాడు రవి.

"ఇప్పుడా? ఎందుకంత అర్జంట్‌గా?"

"నీకో సర్‌ప్రైజ్ ఉంది. అలా చూడకు. ఎప్పుడూ ఇలాగే అంటానని. నిజంగా ఐ రియల్లీ వాంట్ యు టు కం విత్ మి"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments